

3. KAM VŠICHNI ZMIZELI (2020)

Lesní cesta se stále zužuje, koruny stromů se nad Věřinou hlavou propletly. Kapradí podél cesty je čím dál vyšší, chvílemi jí sahá až k ramenům a kmeny smrků se zdají silnější. Jejich kořeny jí tu a tam vstupují do cesty a vzpínají se do výšky. Na mechu mezi nimi se mihotají skvrnky smaragdového světla.

Původně chtěla zeď v pokoji jenom přemalovat nazeleno. Koupila pro jistotu víc odstínů zelené barvy, aby vyzkoušela, který se bude hodit nejlépe. Jiskřivě žlutozelenou jako čerstvé svěží listí, trávově zelenou, olivovou, opálovou, tyrkysovou i tmavé modrozelené odstíny padající noci. Do prodejny domácích potřeb se vrátila ještě dvakrát. A když se poprvé postavila ke stěně se štětcem namočeným v barvě, už věděla, že nejde jenom o to, nabarvit zeď. A že to nebude ani tak docela obraz. Byla to spíš brána, která jí zvala na cestu.

Věra už si nepamatovala, kolik dnů uběhlo od té doby, co jim v práci nařídili homeoffice. Od té doby utíkal čas jinak. Většinu dne se jí zdálo, že čas se zastavil, pak se najednou setmělo a byl večer. Rychle ztratila přehled o tom, který je den v týdnu.

Jedinými milníky dne se staly ranní online porady, kdy se byt zaplnil hlasy jejích kolegů.

„Všichni si zapněte kamery, ať na sebe vidíme. I ty, Veru,“ vyzývala je šéfová. „Nám nevadí, že jsi v pyžamu, prostě to zapni.“

Pyžamo na sobě neměla už několik dní. Toho fleku od zelené barvy na košili si snad nevšimnou. Nastavila obrazovku počítače tak, aby kamera nezabírala ani kousek lesa na protější stěně.

„Proč máš ve vlasech zelenou barvu?“ zeptal se jí Patrik při večerním hovoru po Skypu.

„Potřebovala jsem něco natřít,“ mávla rukou.

I ticho v bytě se proměnilo. Už se jí nezdálo rozbité jednotlivými zvuky v pozadí, předemím ledničky, občasným zahlučením kotle v koupelně, bouchnutím dveří výtahu, zaduněním prázdné popelnice dole na ulici. Bylo klidné, plynulé jako tichý dech, jako šumění lesa, do něhož se vydávala stále častěji.

„Jsi v pořádku?“ napsala jí Nela, které několikrát nezvedla telefon.

A ano, musí si to přiznat, včera večer se trochu lekla svého odrazu v zrcadle. Ta tvář byla najednou nějak moc podobná její mámě. To ne! Takhle dopadnout nesmí.

„Nejsem blázen,“ řekla nahlas s pohledem upřeným do zrcadla a její vlastní hlas zazněl v prázdném bytě jaksi falešně.

Naopak, ona jediná se v téhle době cítí normálně. Zákaz shromažďování, večírků a společenských kontaktů, vyhlášený po vypuknutí epidemie, ji přenesl do světa, který jako by jí někdo ušil na míru. Pravidla se změnila a její nedostatky se najednou proměnily v přednosti. Neschopnost společenské konverzace, vyhýbání se polibkům na uvítanou, potřeba držet se v bezpečné vzdálenosti od štěbetajících hloučků, odtažitost a samotářství, které se celý život snažila zlomit a vycvičit se na pravý opak, jsou náhle žádoucími vlastnostmi dobrého občana.